

Kniha Daniel — číslo sto osmdesát šest

Paniov zaslíbení: Zjevení o konečném zapečetění a půlnočním volání

Jeff Pippenger

2024-04-16

V Paniu, které bylo Cesarejím Filipovou, což jsou verše třináct až patnáct v jedenácté kapitole knihy Daniel, což je dějina, v níž republikánský a protestantský roh naplňují hádanku o tom, že jsou osmým, který je ze sedmi, což je dějina, v níž je pečeť Boží trvale vtisknuta na sto čtyřicet čtyři tisíc, a dějina příchodu poselství Půlnočního volání, dal Kristus svému lidu posledních dnů zaslíbení.

A pravím tobě také: Ty jsi Petr, a na té skále zbuduji svou církev; a brány pekla ji nepřemohou. A tobě dám klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. Matouš 16,18.19.

Období pečetění, které započalo 11. září 2001, když byly mohutné budovy New York City strženy, a které končí při brzy přicházejícím nedělním zákonu, bylo navrženo Alfou a Omegou. Samotná poslední část tohoto období opakuje samu první část tohoto období. Dne 11. září 2001 Pán vedl svůj lid zpět ke starým stezkám, kde mimo jiné pravdy objevil „sedm časů“, právě tak jako to bylo nalezeno ve dnech krále Jósiaše. Pozdní déšť tehdy začal krápet a započal zkušební proces, který přivedl k oddělení dvou tříd uctívaců.

V naplnění druhé kapitoly Abakukovy byly objeveny dva posvátné obrazy a staly se symbolem onoho historického období. Neméně významně započala „rozprava“ druhé kapitoly Abakukovy mezi metodologií „řádek za řádkem“, která je metodologií pozdního deště, a metodologií odpadlého protestantismu, kterou adventismus postupně přejímal počínaje vzpourou roku 1863.

Ježíš zaslíbil, že svému lidu posledních dnů dá „klíče království“, a tím odkazuje na správnou biblickou metodologii, která obsahuje nezbytné prorocké klíče k rozpoznání, ustavení a hlásání poselství Půlnočního volání a Hlasitého volání.

„Ti, kdo mají společenství s Bohem, chodí ve světle Slunce spravedlnosti. Nezneučinují svého Vykupitele tím, že by před Bohem kazili svou cestu. Nebeské světlo na ně září. Jak se blíží závěru dějin této země, jejich poznání Krista a prorocství, která se k němu vztahují, se velmi rozhojňuje. V Božích očích mají nekonečnou cenu; neboť jsou v jednotě s jeho Synem. Pro ně je Boží slovo překrásné a plné půvabu. Vidí jeho důležitost. Pravda se jim rozvíjí. Učení o vtělení je zahaleno jemnou září. Vidí, že Písmo je klíčem, který odemyká všechna tajemství a řeší všechny obtíže. Ti, kdo nebyli ochotni přijmout světlo a chodit ve světle, nebudou schopni porozumět tajemství zbožnosti, avšak ti, kdo neváhali vzít na sebe kříž a následovat Ježíše, uvidí světlo v Božím světle.“ The Southern Watchman, 4. dubna 1905.

Ti, kteří jsou představeni Petrem a kteří tvoří sto čtyřicet čtyři tisíc, jsou ti, kdo přijímají laodicejské poselství, jež přišlo 11. září 2001 a které se nyní opakuje od července 2023. Laodicejské poselství, které přišlo roku 1856, bylo rozmnoženým poznáním „sedmi časů“, a když

Kristus spojuje mrtvé kosti dohromady a poté je přivádí k životu, přecházejí z laodicejského hnutí třetího anděla do filadelfského hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tento přechod je uskutečněn Kristovým Slovem, neboť jsou posvěcováni Jeho Slovem, a Jeho Slovo je „pravda“ a Jeho Slovo je „klíč“, který odemyká Jeho Slovo.

A andělu církve ve Filadelfii napiš: Toto praví ten Svatý, ten Pravý, ten, který má klíč Davidův, který otevírá, a nikdo nezavírá; a zavírá, a nikdo neotevírá: Znam tvé skutky; hle, postavil jsem před tebou otevřené dveře, a nikdo je nemůže zavřít; neboť máš nepatrnou sílu a zachoval jsi mé slovo a nezapřel jsi mé jméno. Zjevení 3,7–8.

Metodika „řádek za řádkem“ je klíčem, který Kristus zaslíbil svému lidu posledních dnů v boji u „bran“. „Brána“ je církev.

I procitl Jákob ze svého spánku a řekl: Jistě je Hospodin na tomto místě, a já jsem to nevěděl. I bál se a řekl: Jak hrozné je toto místo! Není to nic jiného než dům Boží a toto je brána nebes. Genesis 28,16.17.

Bitva v branách představuje náboženské zápasy, k nimž dochází mezi pravdou a bludem, a blud řeckého náboženství je branou pekla a náboženství odpadlého laodicejského adventismu je rovněž branou. Laodicejská adventistická brána představuje místo, kde se naplňuje Habakukův spor.

V onen den bude Hospodin zástupů korunou slávy a členkou krásy pozůstatku svého lidu, a duchem soudu tomu, kdo zasedá k soudu, a silou těm, kteří odvracejí boj u brány. Avšak i tito bloudili vínem a silným nápojem sešli z cesty; kněz i prorok bloudili silným nápojem, jsou pohlceni vínem, silným nápojem sešli z cesty; bloudí ve vidění, klopýtají v soudu. Neboť všechny stoly jsou plné zvratků a nečistoty, takže není čistého místa. Koho bude vyučovat poznání? a komu dá porozumět nauce? Těm, kdo byli odstaveni od mléka, odtrženi od prsů. Neboť příkaz musí být na příkaz, příkaz na příkaz; řádku na řádku, řádku na řádku; zde trochu a tam trochu: Neboť koktavými rty a cizím jazykem bude mluvit k tomuto lidu. Jimž řekl: Toto je odpočínutí, v němž můžete dát odpočinout unavenému; a toto je občerstvení; ale nechtěli slyšet. Proto jim slovo Hospodinovo bylo příkaz na příkaz, příkaz na příkaz; řádku na řádku, řádku na řádku; zde trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět, byli zlomeni, lapeni do osidla a chyceni. Proto slyšte slovo Hospodinovo, vy posměvační mužové, kteří vládnete tomuto lidu, jenž je v Jeruzalémě. Izajáš 28:5–14

Klíče království jsou slova Písma, která jsou lidu Božímu posledních dnů dána Slovem.

„V Božím slově jsou pravdy, které jsou jako žíly vzácné rudy skryty pod povrchem. Skrytý poklad je odhalen, když se po něm pátrá, jako horník hledá zlato a stříbro. Důkaz pravdivosti Božího slova je v samotném slově. Písmo je klíčem, který odemyká Písmo. Hluboký význam pravd Božího slova je našim myslím otevírán Jeho Duchem.

„Bible je velikou učebnicí pro studenty v našich školách. Učí celé vůli Boží týkající se synů a dcer Adamových. Je pravidlem života a vyučuje nás o povaze, kterou si musíme utvořit pro budoucí život. Nepotřebujeme mdlé světlo tradice, aby bylo Písmo srozumitelné. Právě tak bychom se mohli domnívat, že polední slunce potřebuje mihotavé světlo pozemské pochoďně, aby vzrostla jeho sláva. Výroky kněze a kazatele nejsou zapotřebí k tomu, aby byli lidé

uchránění od bludu. Ti, kdo se radí s božským Orákulem, budou mít světlo. V Bibli je každá povinnost objasněna. Každé dané poučení je srozumitelné. Každé poučení nám zjevuje Otce i Syna. Slovo může učinit všechny moudrými ke spasení. Ve Slově je jasně zjevena věda o spasení. Zkoumejte Písma, neboť jsou hlasem Božím, jenž promlouvá k duši.“ Testimonies, svazek 8, 157.

Klíče, které Kristus svěřil církvi posledních dnů, mají tutéž moc, jakou měly, když byly dány Petrovi.

„Petr vyjádřil pravdu, která je základem víry církve, a Ježíš jej nyní poctil jako představitele celého těla věřících. Řekl: ‚Dám tobě klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi.‘“

„Klíče království nebeského‘ jsou slova Kristova. Všechna slova Písma svatého jsou Jeho a jsou zde zahrnuta. Tato slova mají moc otevřít i zavřít nebe. Vyhlašují podmínky, za nichž jsou lidé přijímáni nebo odmítáni. Tak je dílo těch, kdo káží Boží slovo, vůni života k životu nebo smrti k smrti. Jejich poslání je obtíženo věčnými důsledky.“ Touha věků, 413.

Moc, která se projevuje skrze Jeho slova, když je vložena do rukou lidí, je založena na zásadách vymezených v Jeho slově. Tou nejprostší, a snad i nejhlubší, je to, že pravda je potvrzována svědectvím dvou.

„Dalším závažným zlem, které v církvi povstalo, bylo to, že se bratři mezi sebou soudili. Pro urovnání nesnází mezi věřícími bylo učiněno hojné opatření. Sám Kristus dal jasné pokyny, jak mají být takové záležitosti řešeny. ‚Jestliže by proti tobě zhřešil tvůj bratr,‘ radil Spasitel, ‚jdi a pokárej ho mezi sebou a jím samým; uposlechně-li tě, získal jsi svého bratra. Neuposlechně-li však, vezmi s sebou ještě jednoho nebo dva, aby v ústech dvou nebo tří svědků bylo potvrzeno každé slovo. Jestliže je neuposlechně, pověz to církvi; a neuposlechně-li ani církev, budiž ti jako pohan a celník. Amen, pravím vám, cokoli svážete na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi.‘ Matouš 18,15–18.“ Skutky apoštolů, 304.

Existují nejméně tři zeměpisné svědkové období, kdy je sto čtyřicet čtyři tisíc zapečetováno při Půlnočním volání. Když máme na paměti skutečnost, že při volání o půlnoci je již příliš pozdě opatřit si olej, nacházíme v zeměpisném svědectví táborového shromáždění v Exeteru znázornění bodu, v němž je Boží lid posledních dnů zapečetován; a tuto pravdu nalézáme znázorněnou také zeměpisem Cesareje Filipovy a rovněž svědectvím bitvy u Pania ve verších třináct až patnáct jedenácté kapitoly Daniele. Možná je poněkud nepřesné označovat tyto tři svědky za zeměpisné, avšak užívám tohoto výrazu, protože zeměpis je nepochybně součástí kontextu jak v Exeteru, tak v Cesareji Filipově. Ježíš umísťuje Petra do prorockého zeměpisného rámce, v němž se v posledních dnech nachází sto čtyřicet čtyři tisíc. Poté uděluje příkaz.

A dám tobě klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. Tehdy přikázal svým učedníkům, aby nikomu neřekli, že on je Ježíš Kristus. Od té chvíle začal Ježíš svým učedníkům ukazovat, že musí jít do Jeruzaléma a mnoho vytrpět od starších, velekněží a zákoníků, a být zabit, a třetího dne vstát z mrtvých. Tu si ho Petr vzal stranou a začal ho kárat, řka: Buď toho dalek, Pane; to se ti

nestane. On se však obrátil a řekl Petrovi: Jdi ode mne, satane, jsi mi pohoršením; neboť nemyslíš na věci Boží, nýbrž na lidské. Matouš 16,19–23.

Slovo „Exeter“ je názvem města v Devonu v Anglii. Jeho etymologii lze vysledovat až ke staré angličtině, kde bylo známo jako „Exanceaster“ nebo „Execestre“. Má se za to, že toto jméno pochází ze staroanglických slov „Exe“ (odkazujícího na řeku Exe, na níž město leží) a „ceaster“ (znamenajícího „římská pevnost“ nebo „hrazené město“). „Exeter“ tedy znamená buď „pevnost na řece Exe“, anebo „hrazené město u řeky Exe“. Geografie spojená s příchodem a naplněním Půlnočního volání v milleritské historii označuje místo, kde byla voda, představující vylití Ducha svatého, a bod, kde Bůh pozvedal vojsko, aby zvěstovalo poselství světu, které, jak nás Sister Whiteová informuje, postupovalo jako „přilivová vlna“. Přilivová vlna není pouhou říční vodou; je to voda mimořádně posílená.

Dějiny mileritů byly naplněním podobenství o deseti pannách a když bude sto čtyřicet čtyři tisíc dovedeno k závěru doby pečetení, zopakují mezníky určené na počátku doby pečetení, a také dějiny táborového shromáždění v Exeteru. Sestoupí anděl se zkušebním poselstvím, které je třeba sníst. Toto poselství povede k základům a postaví obě skupiny tváří v tvář „sedmi časům“ z Leviticus dvacet šest. Bude zahrnovat Zjevení Ježíše Krista, které je Petrem představeno jako přijetí skutečnosti, že Ježíš byl pomazán jako Kristus, když božský symbol sestoupil v podobě holubice, předobrazu 11. září 2001. Bude zahrnovat porozumění tomu, že Ježíš je božský Syn Boží, a také tomu, že tím, že Ježíš na svou božskou bytost vzal tělo padlého lidstva, je také Synem člověka.

Tyto pravdy vytvoří dvě třídy uctívačů, stejně jako tomu bylo po 11. září 2001. Tyto dvě třídy byly zastoupeny na táborovém shromáždění v Exeteru, neboť na tomto táborovém shromáždění byl vztyčen stan skupinou z Watertownu, která odmítla poselství Půlnočního volání, jak bylo předloženo skrze Samuela Snowa. Pořádali padělaná shromáždění, která byla tak hlučná a emotivní, že vedoucí shromáždění Snowa k nim přišli a upozornili je, aby se ztišili. Na táborovém shromáždění se projeví dvě třídy a obě se vyznávaly ze spojení s vodou, avšak jedna byla padělaná a představovala pošetilé, které byly bez oleje. Skupina ve stanu v Exeteru byla vojskem, které bylo městem, jež bylo zároveň i pevností, neboť představovali Ezekeiovy mrtvé suché kosti, které jsou při poselství Půlnočního volání vztyčeny jako mocné vojsko.

V dějinách, v nichž se tyto dvě třídy zjevují, Petr představoval obě třídy. Jeho vyznání, jímž označil Ježíše za Krista, Syna Božího, bylo zplozeno vnuknutím Ducha svatého, neboť Kristus mu výslovně řekl: „Tělo a krev ti toho nezjevily, ale můj Otec, který jest v nebesích.“ Když potom Ježíš učedníky obeznámil s křížem, Petr, postrádaje v oné chvíli vliv Ducha svatého, vzal Krista stranou „a počal Ho kárati řka: Buď toho dalek od tebe, Pane; to se ti nestane. On se však obrátil a řekl Petrovi: Jdi ode mne, satane, jsi mi pohoršením; neboť nemáš na mysli věci Boží, nýbrž lidské.“

Citový výbuch Petra odpovídal citově zabarvené bohoslužbě, která probíhala ve stanu ve Watertownu, když Samuel Snow předkládal poselství Půlnočního volání. Na této úrovni Petr představuje ty, kdo jsou kandidáty na to, aby byli mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. Tito kandidáti

představují třídu, která má olej, jímž je Duch svatý, a tím je i poselství a charakter, zatímco druhá třída olej postrádá. V prostředí Cesareje Filipovy začal Kristus vykládat, „že musí jíti do Jeruzaléma a mnoho trpěti od starších a předních kněží i zákoníků, a býti zabit, a třetího dne vstáti z mrtvých.“

Zklamání učedníků, když se tyto události skutečně naplnily na kříži, je dějinou, kterou sestra Whiteová používá k znázornění zklamání z 22. října 1844 a zklamání Hebrejců při přechodu přes Rudé moře, když se na ně uzavírala faraónova armáda a vody moře byly před nimi. Všichni tito svědkové označují brzy přicházející nedělní zákon a zjevení veršů třináct až patnáct jedenácté kapitoly Daniela poskytuje svědectví o událostech, které k tomuto nedělnímu zákonu vedou. Tím zároveň představují „část Danielova proroctví vztahující se k posledním dnům“.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

Pečlivé studium typů a antitypů vedlo k poznání, že ukřižování Krista se uskutečnilo právě v ten den každoročního cyklu obřadů daných Izraeli, kdy byl zabíjen velikonoční beránek. Nemělo by se tedy i očištění svatyně, předobrazené Dnem smíření — připadajícím na desátý den sedmého měsíce — rovněž uskutečnit právě v ten den roku, který byl slaven v předobrazu? (viz *The Great Controversy*, 399). To by podle pravého mozaického počítání času připadalo na 22. října. Počátkem srpna roku 1844 byl tento názor předložen na táborovém shromáždění v Exeteru ve státě New Hampshire a byl přijat jako datum naplnění proroctví o 2300 dnech. Zvláštní význam získalo podobenství o deseti pannách v Matouši 25,1–13 — prodlení ženicha, čekání a dřímota těch, kdo očekávali svatbu, půlnoční volání, zavření dveří atd. Poselství, že Kristus přijde 22. října, vešlo ve známost jako „půlnoční volání“. „Půlnoční volání,“ napsala Ellen Whiteová, „bylo hlášáno tisíci věřících.“ Dodala:

„Jako přílivová vlna se [hnutí sedmého měsíce] přehnalo krajinou. Šlo od města k městu, od vesnice k vesnici i do odlehlých venkovských míst, až byl očekávající Boží lid plně probuzen. — Velký spor, 400.“

„Rychlost, s jakou se poselství šířilo, je vylíčena autory citovanými L. E. Froomem:“

„Bates zanechal svědectví, že exeterské poselství ‚letělo, jakoby na křídlech větru‘. Muži i ženy spěchali po železnici i po vodě, dostavníkem i na koni, se svazky knih a tiskovin, rozdávající je ‚tak hojně jako podzimní listí‘. White řekl: ‚Dílo, které bylo před námi, spočívalo v tom, abychom letěli do každé části onoho širokého pole, zazněli poplach a probudili dřímající.‘ A Wellcome dodává, že toto hnutí propuklo jako vody přehrady, jež byly uvolněny. Pole se zralým obilím zůstávala stát nesklizená a plně vzrostlé brambory zůstávaly v zemi nevyorané. Příchod Páně byl blízko. Na takové pozemské věci už nyní nebyl čas.—*The Prophetic Faith of Our Fathers*, sv. IV, s. 816.“

„Jako očitá svědkyně a účastnice tohoto hnutí Ellen Whiteová popsala povahu rychle se zrychlujícího díla:“

„Věřící viděli, jak byly jejich pochybnosti a zmatky odstraněny, a jejich srdce oživila nadějí a odvahou. Dílo bylo prosté oněch krajností, které se vždy projevují tam, kde je lidské vzrušení bez usměrňujícího vlivu slova a Ducha Božího.... Neslo znaky, které v každém věku označují

dílo Boží. Bylo v něm málo extatické radosti, nýbrž spíše hluboké zpytování srdce, vyznávání hříchu a opouštění světa. Příprava na setkání s Pánem byla břemenem úzkostně zápasících duší....“

„Ze všech velkých náboženských hnutí od dob apoštolů nebylo žádné více oproštěno od lidské nedokonalosti a satanových úkladů než ono na podzim roku 1844. Ještě i nyní, po uplynutí mnoha let [1888], všichni, kdo měli na tomto hnutí podíl a kdo pevně stáli na základně pravdy, stále pociťují svatý vliv onoho požehnaného díla a dosvědčují, že bylo od Boha.—Tamtéž, 400, 401.“

„Navzdory důkazům o díle, které se šířilo napříč zemí a přivádělo tisíce do společenství druhého adventu, a navzdory tomu, že se při šíření tohoto poselství sjednotilo asi dvě stě kazatelů z různých církví, [Viz C. M. Maxwell, Tell it to the world, s. 19, 20.] protestantské církve jako celek je zavrhlly a použily všechny prostředky, které měly k dispozici, aby zabránily šíření víry v brzký příchod Krista. Nikdo se neodvažoval při bohoslužbě zmínit naději na brzký příchod Ježíše, avšak pro ty, kteří tuto událost očekávali, tomu bylo zcela jinak.

„Ellen Whiteová popsala, jaké to bylo:“

„Každý okamžik se mi zdál drahocenný a nanejvýš důležitý. Cítila jsem, že konáme dílo pro věčnost a že lehkomyšlní a neteční jsou v největším nebezpečí. Má víra byla nezatemněná a přivlastňovala jsem si pro sebe drahocenná Ježíšova zaslíbení....“

„S pečlivým zkoumáním srdcí a pokorným vyznáváním jsme v modlitbě dospěli až k času očekávání. Každého rána jsme cítili, že naší první povinností je zajistit si důkaz, že naše životy jsou správné před Bohem. Uvědomovali jsme si, že nepokračujeme-li ve svatosti, jistě upadneme zpět. Náš zájem jedněch o druhé vzrůstal; mnoho jsme se modlili spolu i jedni za druhé.

„Scházeli jsme se v sadech a hájích, abychom rozmlouvali s Bohem a předkládali Mu své prosby, přičemž jsme Jeho přítomnost pociťovali zřetelněji, když jsme byli obklopeni díly Jeho stvoření. Radosti spasení byly pro nás nezbytnější než náš pokrm a nápoj. Jestliže naši mysl zatemňovaly mraky, neodvažovali jsme se odpočívat ani spát, dokud je nerozehnal vědomí, že jsme přijati u Pána.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.“
Arthur White, The Ellen White Biography, svazek 1, 51, 52.